

Ty víš, že to chceš

KRISTEN
ROUPENIANOVÁ

Sbírka dvanácti povídek
proplouvá mezi žánry,
pohrává si s tématy,
jako je gender, sex a moc,
a odhaluje jejich temné
i vtipné stránky.

HOST

Kristen Roupenianová
TY VÍŠ, ŽE TO CHCEŠ

You Know You Want This

Copyright © Kristen Roupenian, 2019

Translation © Tereza Marková Vlášková, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0038-3 (Formát PDF)

ISBN 978-80-275-0039-0 (Formát ePub)

ISBN 978-80-275-0040-6 (Formát MobiPocket)

*Mé mamince Carol Roupenianové,
která mě naučila milovat to, co mě děsí*

On prej že
mi sebou v hrudním koši
něco škube
a není to srdce
je to bílý jako střeva krav
a vláknitý a žábrovitý

Lara Glenumová: *Lepost*

Zlobivej kluk

Tuhle večer se u nás zastavil kamarád. Konečně se rozešel s tou svojí příšernou holkou. Sice se jednalo už o jejich třetí rozchod, ale on tvrdil, že tentokrát je to nadobro. Pochodoval tam a zpátky po kuchyni a prokousával se těmi desítkami tisíc malicherných potup a nesnesitelných chvilek, kterých se mu za těch šest společných měsíců dostalo, a my zatím zděšeně pomlaskávali, ztrápeně vzdychali a vysílali jeho směrem všemožné soucitné pohledy. Když se odešel posbírat do koupelny, ztěžka jsme se opřeli jeden o druhého, protáčeli oči v sloup a naznačovali, že bychom se nejradši oběsili nebo si prohnali hlavu kulkou. Navzájem jsme si postěžovali, že poslouchat ty jeho stížnosti na všechno kolem rozchodu je stejné, jako bychom poslouchali opilecké fňukání, jak je ta kocovina těžká: jistě, ten člověk bezesporu trpí, ale vydolovat ze sebe soucit k někomu, kdo si prakticky neuvědomuje, co za těmi jeho problémy stojí, je šíleně vyčerpávající, u všech svatých. Jak dlouho ještě ten náš kamarád hodlá chodit s tak příšernými ženskými a pak se tvářit překvapeně, že se k němu chovají příšerně? ptali jsme se jeden druhého.

Potom vylezl z koupelny, my jsme mu namíchali už čtvrtý drink toho večera a oznámili mu, že na řízení je moc opilý, ale klidně může přespat u nás na gauči.

V noci jsme ho ještě probírali v posteli. Nadávali jsme, že to v našem malém bytečku těžko můžeme dělat bez toho, aby nás slyšel. Možná bychom to stejně měli prubnout, říkali jsme si — blíž k sexu se chudák nedostal už celé měsíce. (Odpírání sexu bylo jednou z oblíbených manipulačních strategií té jeho příšerné holky.) Třeba by se mu to líbilo.

Když jsme nazítří vstali do práce, kamarád ještě spal. Košili měl napůl rozepnutou a povalovaly se kolem něj zmačkané plechovky od piva, očividně pokračoval v pití ještě dlouho poté, co jsme se odebrali na kutě. Vypadal na tom gauči tak zuboženě, až jsme se zastyděli za všechny ty svoje vtípky předchozího večera. Uvařili jsme mu kafe, připravili snídani a nabídli mu, že může zůstat, jak dlouho bude chtít, ale přesto nás překvapilo, když jsme ho po příchodu z práce našli pořád na gauči.

Přinutili jsme ho vstát a dojít se osprchovat a pak jsme ho vzali ven na večeři, během níž jsme mu zakazovali mluvit o rozchodu. Raději jsme byli za okouzující společníky. Smáli jsme se všem jeho vtípům, objednali i druhou lahev vína a dali mu pár rad do života. Zasloužíš si někoho, s kým budeš šťastný, říkali jsme mu. Zdravý vztah s někým, kdo tě bude milovat, dodali jsme, vyměnili si uznalé pohledy a zase obrátili veškerou pozornost k němu. Připomínal smutného psíka lačnického po přátelství a pochvalách a byl to fajn pocit, když nám to spolkl i s navijákem. Nejradši bychom ho poplácávali po heboučké hlavince, drbali ho za ušima a pozorovali, jak se kroutí slastí.

Po odchodu z restaurace jsme se pořád moc dobře bavili, a tak jsme našeho kamaráda pozvali zase k nám. Hned za dveřmi nás poprosil, jestli by u nás nemohl ještě jednou přenocovat, a když jsme na něj zatlačili, přiznal, že teď nechce být doma sám, protože mu tam všechno připomíná tu jeho příšernou holku. Samozřejmě, odpověděli jsme, zůstaň, jak dlouho budeš chtít, máme přece rozkládací gauč, na co jiného by nám byl. Jen co se

k nám ovšem otočil zády, významně jsme se na sebe podívali: sice jsme na něj chtěli být milí, ale druhou noc bez sexu už jsme neměli šanci vydržet — jednak jsme byli opilí, jednak nás to celovečerní předstírání okouzlujících společníků docela rozhlovovalo. Zamířili jsme tedy do postele a už z toho, jak jsme kamarádovi popřáli dobrou noc, mu nejspíš muselo být jasné, že si to spolu rozdáme. Zpočátku jsme se snažili omezit hluk na minimum, ale po chvíli nám začalo připadat, že když se snažíme být zticha a pak se smějeme a okřikujeme, pravděpodobně na svoji činnost upozorňujeme víc, než kdybychom to dělali úplně normálně, a tak jsme se přestali krotit a museli jsme uznat, že nás ta představa, jak nás poslouchá v setmělém obýváku, docela rajcuje.

Ráno jsme se trochu styděli, ale řekli jsme si: no co, třeba právě tohle potřeboval, aby vylétl z hnízda a vrátil se k sobě do bytu, a možná si teď dokonce najde holku, která s ním bude spát častěji než jednou za dva měsíce. Jenže odpoledne nám od něj přišel dotaz, co máme v plánu na večer, a brzy už u nás trávil většinu večerů v týdnu.

Pokaždé jsme mu dali večeri a pak jsme někam vyrazili autem, my dva vepředu, on na zadních sedačkách. Popíchovali jsme ho, že bychom jeho telefonní číslo měli přidat do našeho rodinného tarifu, když spolu trávíme tolik času. Aspoň bychom na něj mohli snáz dohlížet a zabránit mu, aby psal té svojí příšerné bývalce, byli spolu totiž v kontaktu i po rozchodu a kamarád v jednom kuse něco datloval do mobilu. Pokaždé nám slíbil, že už toho nechá, a přísahal, že si uvědomuje, jakou dělá chybu, jenže pak si s ní okamžitě začal psát zase. Většinu času nás to s ním ale bavilo. Líbilo se nám poletovat kolem něj a starat se o něj a peskovat ho, kdykoliv se zachoval nezodpovědně, třeba když si psal s tou svojí příšernou bývalkou nebo se omluvil z práce, protože šel večer předtím spát pozdě.

Dál jsme spolu spali, i když byl zrovna u nás. Lepší sex jsme popravdě nikdy neměli. Točila se kolem toho taková naše společná fantazie: představovali jsme si ho, jak tam leží s uchem přitisknutým ke zdi, celý rozháraný závistí a vzrušením a studem.

Nevěděli jsme, jestli to tak vážně je, klidně se mohl schovávat pod polštář a pokoušet se nás nevnímat nebo jsme třeba měli v bytě lépe zvukově izolované zdi, než jsme si mysleli, ale stejně jsme mezi sebou předstírali to první a pobízeli jsme jeden druhého, ať si ještě úplně uzardělý a bez dechu dojde do ledničky pro vychlazenou vodu a podívá se, jestli kamarád spí. Když byl vzhůru (což bylo pokaždé), prohodili jsme s ním pár slov a rychle se vrátili do postele, abychom se tomu mohli zasmát a rozdat si to podruhé, ještě vášnivěji.

Ta hra nás brala tak moc, že jsme začali zvyšovat sázky; vycházeli jsme z pokoje polonazí nebo jenom v osušce a nechávali jsme pootevřené dveře, na škvírku nebo maličko víc. Po jedné obzvlášť výživné noci jsme ho ráno poštuchovali: ptali jsme se ho, jestli se dobře vyspal a o čem se mu zdálo, a on sklopil hlavu a odpověděl, že si to nepamatuje.

O tom, že by se k nám mohl v posteli připojit, jsme napřed jenom fantazirovali, kupodivu nás ale po nějaké době začalo trochu rozčilovat, s jakou diskrétností k tomu kamarád přistupuje. Bylo nám jasné, že jestli má k něčemu dojít, budeme muset první krok udělat sami. Za prvé jsme byli dva na jednoho, za druhé se jednalo o náš byt a za třetí to mezi námi takhle chodilo: kamarád skákal, jak jsme pískali. Přesto jsme si neodpustili trochu té podrážděnosti, vinili jsme ho z toho, že naše touhy zůstávají nenaplněné, a dobírali jsme si ho lehce jízlivěji než dřív.

Kdy si zase někoho najdeš? vyzvídali jsme. Už jsi na suchu šíleně dlouho, proboha, vždyť ti z toho musí hrabat. Neulevuješ si na našem gauči, že ne? To bychom si vyprošovali. Před odchodem do postele jsme vždycky chvíli postáli s rukama založenýma na prsou, jako bychom se na něj zlobili, a napomínali jsme ho: koukej se tu chovat slušně, tohle je moc hezký gauč, ne že na něm ráno budou fleky! Dokonce jsme na tenhle náš fórek nepřímou naráželi i před dalšími lidmi — před hezkými slečnami. Jen jí to pověz, pobízeli jsme ho. Pověz jí, jak krásný máme gauč a jak moc ho máš rád. Zbožňuješ ho, vid'? A on se pokaždé ošíval a přikyvoval a odpovídal: Jo, jo, to mám.

Pak jsme se jednoho večera všichni tři opili, doslova ožrali, a naše dotírání nabralo na intenzitě. Nedali jsme se odbýt: No tak ven s tím, určitě si to tu děláš v jednom kuse, že jo, honíš si ho o sto šest a posloucháš nás u toho, ty úchyle, myslíš, že o tom nevíme? Okamžitě jsme oba ztuhli, tehdy jsme se poprvé prořekli, že si uvědomujeme, co všechno z ložnice slyší, a to jsme jaksi neměli v plánu. Kamarád to ale přešel mlčením, a tak jsme se do něj opřeli s ještě větší vervou: my tě slyšíme, řekli jsme mu, pozvedli piva a naznačili přituknutí, my tě slyšíme, jak funíš a gauč vrže, nejspíš trávíš dost času i u dveří a šmíruješ nás a jako hele, to je v pohodě, nám to nevadí, víme, jak jseš zoufalej, ale už o tom u všech všudy přestaň lhát, prosím tě. Pak jsem se hrozně nahlas rozchechtali a hodili do sebe další rundu panáků a hned jsme měli nový interní vtípek, totiž že když nás u toho stejně aspoň stokrát pozoroval, bylo by jediné spravedlivé, abychom teď pozorovali my jeho. Měl by se nám předvést, měl by nám ukázat, co provádí na tom gauči, na našem gauči, když nejsme v obýváku. Snad celé hodiny jsme si z něho utahovali a vysmívali se mu a dobírali si ho a on se čím dál víc červenal, ale neodešel, dál seděl na gauči jako přibitý, a když si konečně začal rozepínat džíny, projela námi dosud nepoznaná vlna vzrušení. Snažili jsme se jenom dívat, co nejdéle to šlo, a potom jsme se jako ve snách přesunuli k sobě do ložnice a rozdali si to s otevřenými dveřmi, ale tehdy jsme ho ještě nevyzvali, ať jde blíž — chtěli jsme, aby nás pozoroval odvedle, aby dovnitř jenom nahlížel.

Ráno poté nebylo jednoduché, ale smetli jsme to ze stolu s tím, že jsme byli totálně namol, jéžišmarjá, zpití pod obraz. Kamarád po snídani odešel a tři dny se neukázal, čtvrtého večera nám ale napsal a vyrazili jsme ve třech do kina a pátého večera zase dorazil k nám. O tom interním fórků nepadlo ani slovo, a stejně tak ani o tom, k čemu mezi námi došlo, ale už to, že jsme spolu popíjeli v soukromí, jako by zpečetilo dohodu, že se to nestalo naposledy. Pili jsme rozvázně, rozšafně, a s každou další hodinou se zvyšovalo nejen napětí, ale i naše jistota, že k tomu bude svolný, až jsme mu nakonec poručili: Jdi do ložnice a počkej tam

na nás. Poslechl a my si dali načas, v klidu jsme si vychutnali zbylé doušky piva, než jsme odložili skleničky a vydali se za ním.

Nastavili jsme si pravidla, co smí a co nesmí dělat, kam může a nemůže sahat. V podstatě nemohl dělat skoro nic. V podstatě se jenom díval a občas jsme mu zakázali i to. Byli jsme dva tyraní, největší rozkoš nám způsobovalo vymýšlet pravidla, měnit je a sledovat jeho reakce. Zpočátku byly tyhle noci podivné, nebavili jsme se o nich, byla to taková roztřesená bublina balancující na hraně skutečného života, ale asi týden nato jsme mu dali první rozkaz, kterým se měl řídit i v průběhu dne, a na jednu se před námi s krachnutím rozevřel celý svět přetékající možnostmi.

Nejdřív jsme mu přikazovali totéž, co od nás slýchal už od začátku: ať vstane, osprchuje se, oholí se, ať už si nepíše s tou příšernou holkou. Každý náš rozkaz však nyní doprovázel elektrický výboj, roztetelený vzduch. Instrukcí bylo čím dál víc: Měl by vyrazit na nákupy a pořídit si hezčí oblečení, které jsme mu sami vybrali. Měl by se nechat ostříhat. Měl by nám udělat snídani. Měl by uklidit kolem gauče, když už na něm spí. Nalajnovali jsme mu rozvrh a zaplňovali jsme ho čím dál podrobněji, až nakonec spal, jedl i chcal pouze tehdy, když to měl dovolené. Takhle to může působit krutě, a možná to takové i bylo, ale on se tomu poddal bez jediné stížnosti a nějakou dobu nám pod rukama jenom vzkvétal.

Byli jsme z toho, jak dychtivě se nám chtěl zavděčit, úplně pať a pak se nám to pomaličku začínalo zažírat pod kůži. Sexuálně na té jeho vrozeně neochvějně poslušnosti nebylo nic uspokojivého — jakmile se to mezi námi zaběhlo, napětí i nejistota první opojné noci byly tytam. Netrvalo dlouho a znovu jsme si z něj začali utahovat: vtipkovali jsme, že jsme pro něj maminka s tatínkem, že se chová jako malé děčko, poslouchá, co smí a co nesmí dělat na gauči. Vymýšleli jsme si pravidla, která neměl šanci dodržet, a zaváděli drobné tresty, kdykoliv ta pravidla porušil. Ty jsi ale zlobivej kluk, dobírali jsme si ho. Podívej, cos provedl. Na nějakou dobu nás to zabavilo. K trestům jsme

přistupovali s ďábelskou kreativitou a postupem času se začaly stupňovat i ony.

Přistihli jsme ho, jak si píše s tou svojí příšernou holkou, a když jsme mu zabavili mobil, zjistili jsme, že se s ní bavil celou tu dobu, i když se zařekl — přísahal! —, že to mezi nimi definitivně skončilo. Zaplavil nás vztek, vnímali jsme to jako osobní zradu, ve vši vážnosti. Sedli jsme si ke stolu a poručili mu, ať se posadí naproti nám. Tak hele, spustili jsme, nemusíš tu s námi být, my tě tu násilím držet nebudeme, klidně se vrať k sobě domů, jestli chceš, nám je to fakt naprosto volný.

Omlouvám se, odpověděl, vím, že s tou holkou dělám velkou chybu, takhle to nechci. Brečel. Omlouvám se, zopakoval, nevyhazujte mě, prosím.

Dobrá, přistoupili jsme na jeho prosby, ale to, co jsme s ním toho večera prováděli, bylo i na nás silné kafe a ráno jsme byli znechucení sami sebou a při pohledu na něj se nám dělalo zle. Prikázali jsme mu, ať se vrátí domů, že se mu ozveme, až na něj zase budeme mít náladu.

Jakmile však odešel, zachvátila nás nuda pomalu k uzoufání. Se zaťatými zuby jsme to vydrželi dva dny, ale když nás zpovzdálí nepozoroval, připadali jsme si otupělí a marní, skoro jako bychom vlastně neexistovali. Většinu času jsme trávili povídáním o něm, spekulovali jsme, co to s ním sakra je, co všechno je na něm špatné, a nakonec jsme si slíbili, že jestli do toho — ať už to „toho“ znamenalo cokoliv — ještě půjdeme, uděláme to pořádně, budeme pořádát schůze ve třech, stanovíme si hesla, kdyby to někdo z nás přepískl, a budeme se scházet s dalšími polyamorními skupinkami. Třetího dne jsme si ho zavolali. Mysleli jsme to vážně dobře, jenže jsme se k sobě chovali tak nechutně přehlušně a atmosféra byla tak napjatá, že nám nakonec nezbylo než zamířit do ložnice a zopakovat všechno to, co nás o tři dny dřív tak hrozně znechutilo, jen aby opadlo napětí.

Pak už to šlo z kopce. Jako bychom drželi v dlaních jakousi slizkou hmotu, a čím pevnější byl náš stisk, tím víc se nám jí snažilo proklouznout mezi prsty. Skrývalo se v něm něco, z čeho

se nám sice zvedal žaludek, ale stejně jsme se za tím honili jako pes za ocasem. Experimentovali jsme (s bolestí a modřinami, s řetězy a hračkami) a pak z nás nikdy nezbylo nic než změt zmožených a zpocených končetin, propletených jako svinstvo, které moře po bouřce vyvrhne na pláž. Ty chvíle byly naplněné neskutečným poklidem, ticho narušovaly jen naše čím dál pomalejší překrývající se nádechy a výdechy. Potom jsme ho ale pokaždé poslali pryč, abychom spolu mohli být sami, a zanedlouho už v nás zase začala narůstat potřeba dokonale ho rozcupovat. Nikdy nám v ničem nebránil, ať už jsme si usmysleli cokoliv. Nikdy, ani jednou jedinkrát se nám nepostavil, ať už jsme mu přikázali opravdu cokoliv.

V zájmu vlastní ochrany jsme ho vytlačili do co nejzazšího kouta našeho života. Přestali jsme s ním chodit ven, přestali jsme s ním večeřet, přestali jsme se s ním bavit. Nezvedali jsme mu telefon a volali jsme mu, jenom když jsme chtěli sex — to jsme si ho zvali na brutální tří- až pětihodinové seance, po nichž jsme ho zase poslali domů. Požadovali jsme po něm, aby nám byl neustále k dispozici, a pohazovali jsme jím tam a zpátky, jako by byl jojo: běž, přijď, přijď, běž. Ostatním kamarádům jsme o sobě nedali vědět celou věčnost, do práce jsme si chodili vypnout hlavu a dát si šlofíka. Když u nás nebyl, nepřítomně jsme na sebe zírali, byli jsme totálně vyšťavení a v duchu se nám pořád dokola přehrávala jedna a tatáž znavená pornografická smyčka.

Dokud nenadešel den, kdy nám přestal odpovídat na zprávy obratem. Nejdřív nabral zpoždění pět minut, pak deset, pak hodinu a pak napsal: Nevím, jestli bych to dneska dal, omlouvám se, mám teď v hlavě hroznej zmatek.

V tu chvíli nám přeskočilo. Ruplo nám v bedně. Líтали jsme vztekle po bytě, vzlykali, rozbíjeli skleničky a řvali: Co ho to kurva napadlo, tohle nám nemůže udělat. Nemohli jsme znovu začít žít jako dřív, jenom ve dvou, provozovat nemastný neslaný, umolousaný sex bez přísedícího, nemít do koho se strefovat, vybijet si frustraci jenom jeden na druhém. Rozběsnili jsme se do

nepříčetnosti a pořád dokola vytáčeli jeho číslo, a když nám to ani podvacáté nezvedl, dospěli jsme k rozhodnutí: ne, tohle je nepříjemné, jedeme k němu, nemůže se před námi schovávat, však my tomu do prdele přijdeme na kloub. Zuřili jsme, ale s tím vztekem se mísilo nezřízené vzrušení, připomínalo rozechvění při lovu: věděli jsme, že se co nevidět staneme svědky něčeho výbušného a nezvratného.

Před domem měl zaparkované auto a v jeho pokoji se svítilo. Zastavili jsme a zkusili mu ještě jednou zavolat, ale opět bez reakce, a protože jsme měli rezervní klíč ještě z dob, kdy jsme si navzájem chodili zalívat kytky a vybírat schránky, odemkli jsme si sami.

A tam jsme je spatřili, v ložnici, našeho kamaráda a tu příšernou holku. Byli nazí, on na ní ležel a zběsile přirážel. Po tom všem, co jsme spolu vyzkoušeli, to vypadalo tak absurdně obyčejně, že jsme v první chvíli vybuchli smíchy.

Ona si nás všimla dřív a překvapeně vykvikla. On se z ní svalil a otevřel pusku, ale nevydal ani hlásku. Ten vyděšený výraz nás trochu uklidnil, celkově to ale bylo, jako by chtěl hasit požár kapkou vody. Holka se rozklepaně pokoušela něčím zakrýt a z jejího vyděšeného blekotání se postupně vyřinul proud výčitek. Co tu kurník děláte, vřeštěla, kdo to kurva je, co tu děláte, jste oba pěkně pošahaní, on mi všechno řekl, na čem si ujíždíte, nic úchylnějšího jsem neslyšela, vypadněte odsud, do prdele, nemáte tu co dělat, úchyláci zasraný, vypadněte, vypadněte.

Drž hubu, varovali jsme ji, ale ona si nás nevšímala.

Prosím, zapřísahal ji náš kamarád. Mlč už, prosím tě. V tomhle se nedá přemýšlet. Prosím.

Ona tu hubu ale nezavřela. Dál si mlela svoje, navázela se do něj, do nás, do všeho, co se mezi námi stalo. Vyprávěl jí o nás, stejně jako nám vyprávěl o ní, takže teď věděla úplně všechno, včetně toho, o čem jsme se styděli mluvit i mezi sebou. Mysleli jsme si, že se před námi beze zbytku obnažil, a on nám lhal, tajil ji před námi, celou dobu, až jsme nakonec skončili obnažení my dva.

Ať zavře tu klapačku, ječeli jsme na něj a zmocňovala se nás hysterie. Zařid', ať sklapne, už ani slovo, okamžitě jí tu hubu zavři. Svírali jsme pěsti a upřeně ho pozorovali, on se klepal a plavaly mu oči a ten spalující vztek v nás nakonec znaveně vyhasl a my najednou měli úplně jasno.

Zařid', ať sklapne, zopakovali jsme —

A on to zařídil.

Skočil na ni celou svou vahou, začali se prát, máchali rukama a nohama a škrábali se, až se postel otrásala a lampička na nočním stolku kymácela, a pak se uklidnili, dosáhli perfektní rovnováhy, on se jí hrudí tiskl k zádům a ruku měl zaháknutou pod jejím krkem, ona byla obličejem zabořená do matrace.

Hodnej kluk, pochválili jsme ho. A teď pokračujte, ať už jste předtím dělali cokoli. Nenechte se rušit. Chceš to, vid'? Ty víš, že to chceš. Tak pokračuj. Dokonči to. Dokonči, cos začal.

Polkl a podíval se na tu příšernou holku, co pod ním ležela, docela nehybně, už sebou přestala škubat a její vlasy vypadaly jako zlaté zacuchané vrabčí hnízdo.

Nenuťte mě k tomu, prosím, ozval se.

No konečně: maličký uzlík odporu. Ve výsledku se ale nic až tak zásadního nestalo, právě naopak, vždyť vypadal tak poníženě, jak tam na ní ležel, vypadal děsně maličký, zato my, my vyplňovali celý svět! Klidně jsme se v tu chvíli mohli sebrat a odejít, dosáhli jsme svého, věděli jsme, že s tím teď můžeme skoncovat, že můžeme skoncovat s ním — ale neodešli jsme. Zůstali jsme a on se zařídil podle našeho rozkazu. Zanedlouho byla kůže té příšerné holky bílá jako stěna, až na tu strakatou modřinu, která se jí jako punc vylila po stehnech, a ona sama se ani nehнула, to jenom on s ní smýkal, a její zaťatá pěst zvláčněla a sinálé prsty se rozevřely. On ale přirážel pořád dál. V pokoji se setmělo a pak ho postupně znovu zalilo světlo, vzduch ztěžkl všemožnými pachy, ale my ho tam drželi a on plnil naše rozkazy. Když jsme mu poručili, ať toho nechá, měla už příšerná holka místo očí dvě modré skleněnky a suché rty se jí lepily k dásním. Svalil se z ní, zasténal a pokusil se od ní zavrtat co nejdál, zavrtat se

co nejdál od nás, ale my mu položili ruce na ramena, uhladili mu zpocené vlasy a setřeli mu slzy z tváří. Políbili jsme ho, přinutili ho, aby ji objal, a přitlačili ho k ní obličejem. Ty jseš ale zlobivej kluk, pokárali jsme ho tiše, ještě než jsme odešli.

Koukej, cos provedl.